

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Sic autem dicit de Christo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

ANNO
CHRISTI
431.

ἔσω ἀνάθεμα. εἴ τις μὴ ὁμολογῆι ἢ
τῆ κελεύου σαρκὰ ἐκ τῆς ἀγίας παρ-
θενου, καὶ ἀνεσθόποις ὁμοούσιον, ἔσω
ἀνάθεμα. εἴ τις ὡς κύριον ἡμῶν καὶ
σωτήρα, ὅτι ἐκ πνεύματος ἁγίου
καὶ Μαρίας τῆς παρθένου γυνηθέν-
τα καὶ σαρκὰ, ἀψυχοῦ λέγει, ἢ
ἀαισθητον, ἢ ἄλογον, ἢ ἀνόητον, ἔσω
ἀνάθεμα. εἴ τις πολυὰ λέγει ὅτι
Χριστὸν θεοτικῶς πεποιημένον, καὶ μὴ
σαρκί, ὡς γὰρ ἄπειται, ἔσω ἀνάθε-
μα. εἴ τις διαιρεῖ καὶ χωρῆι κύ-
ριον ἡμῶν καὶ σωτήρα, καὶ λέγει ἕτερον
μὲν εἶναι τὸν θεὸν λόγον, ἕτερον τὸ
ἀναληφθέντα ἀνεσθόποιον, καὶ μὴ ὁμο-
λογεῖ ἓνα καὶ τὸ αὐτὸν, ἔσω ἀνάθεμα.

Θεοφίλου ἐπισκόπου, ἐκ τῆς παρο-
φωνητικῆς λέγου παρὸς τὸν φρο-
νουῦντας τὰ Ωελβίου.

Εφη δὲ οὕτως παρὸς Χριστοῦ.

IΝΑ μὴ εὐλόγω μόνον, ἀλλὰ καὶ
ἐν δυνάμει θεὸς ἀληθινός ὁ φα-
νεῖς εἶναι πισθῆται, τῆ τῆ δρωμέ-
νων μεγαλοῦργία πῶς παρὸς αὐτῆ δη-
λαῦν ἀσφάλειαν. πλήρης μὲν ὢν
θεός, * αὐτοδελῶς δὲ ἐνανθεσπῆ-
σαι, καὶ μηδὲν ἀνθεσπείας ὁμοιω-
σεως καταλείψας ἐκτός, πῶς μόν-
νης τῆς ἀνοσίτου κακίας. καὶ βρέφος
ἦν γνόμνος, Εμμανουὴλ ὡμολο-
γεῖτο, μάγων παρὸς αὐτὸν ἰόντων,
καὶ τῶ παροσκυεῖν ἐπὶ τὸν φε-
νέντα βοῶντων ὅτι καὶ σαρκί γενοῦ-
μένος, ἡλίου σωέσελλεν ἀκτῖνας, καὶ
τῶ ξένου θαύματι πῶς οἰκείου πα-
φίωζον θεότητα, οὐδαμῶς σκορ-
πίσας ἑαυτὸν, ἢ διαλύσας εἰς σωτή-
ρας δύο. ἀλλὰ ἐπὶ πῶς μαθηταῖς ἐλε-
διυῖσσε, αὐτὸν ἐν δύο σωτῆρας δι-
σευῖσσε.

* ἀνοσι-
πῶς
Germ.

lem esse, anathema fit. Si quis ne-
gauerit Domini carnem ex sacra
Virgine sumptam esse, aut homi-
nibus consubstantialem esse, ana-
thema fit. Si quis dixerit Domi-
num ac saluatorem nostrum, qui
ex Spiritu sancto & Maria Virgi-
ne secundum carnem natus est,
anima aut mente, aut ratione, aut
sensu destitutum esse, anathema
fit. Si quis audeat dicere Christum
deitate passum, & non carne, ut
scriptum est, fit anathema. Si
quis Dominum ac saluatorem no-
strum in duos diuellit, & alterum
quidem Filium Verbum Dei ap-
pellat, alterum vero hominem af-
sumptum, neq; confitetur vnum
& eundem, anathema fit.

Theophili episcopi, ex fer-
mone inscripto ad eos qui
cum Origene sentirent.

Sic autem dicit de Christo.

CETERVM ne is qui apparuit
solum verbo, sed virtute quo-
que verus Deus esse crederetur,
ipse operum magnificentia cer-
tissimum diuinitatis suae indicium
fecit. Perfectus itaque Deus cum
esset, factus est voluntate sua ho-
mo; neque quidquam omnino,
quod humanæ naturæ cognatum
esset, præter vnam impiam mali-
tiam, reliquit: nam etsi infans, Em-
manuel tamē esse agnoscebatur.
Constat namque magos qui ad il-
lum venerunt, eum ipsum qui ap-
paruerat, adoratione sua ut Deum
agnouisse. Sic quoque licet secun-
dum carnem in crucem ageretur,
foliis tamen radios reprimebat,
nouoque miraculo diuinitatem
suam orbi terrarum patefacie-
bat. Nusquam autem aut seipsum
disscuisse comperitur. Quin eius-

Quij

modi potius sermone discipulos suos compellasse legitur: *Ne uocetis magistrum in terra: unus est enim magister uester Christus.* Neque enim quando apostolis hæc imperabat, diuinitatē suam a corpore quod cernebatur, seiungebat, neque rursum, cum se Christum esse testabatur, se ab animo & corpore diuellebat, sed simul utrumque, hoc est, Deus & homo erat. Seruus quippe erat, qui cernebatur; Dominus uero qui intelligebatur. Deitatis celsitudinē humili incarnationis forma occultabat; contra uero corporis, quod uidebatur, humilitatē deitatis operatione euehebat.

XI.

Non fuerit autem difficile alia eiusmodi præclara testimonia nõ pauca his adiciere; quæ tamen prætereo, cum scriptum esse non ignorem: *Da sapienti occasionem, & addetur ei sapientia: doce iustum, & festinabit suscipere.* Hoc unum interim non prætermiserim, optimos ac sapientissimos quosque patres quotquot ante nos extiterunt, omnes sacram Virginem Deiparā quoque appellare; Deique Verbum, etiam si principii expers sit, & ante omne æuum tempusque ex Patre natum, carni secundum naturam unicum esse, necnon in utero Virgineo latuisse, ac inde secundum carnem prodiiisse, attestari. Quoniam uero dubium non est, mentem proluxa auctoritatum sententiarumque recitatione obrundi, remissionemque fieri, malle autem breui quodam compendio dogmatum de Christo uenustatem dilucide perspicueque ob oculos propositam cernere; ideo ipsas, ut sic loquar, sententiarum medallas ex

γε· μη καλέσητε διδάσκαλον ἑπὶ τῆς γῆς· εἷς γὰρ ὄστιν ὑμῶν καθηγητὴς ὁ Χριστός. οὐ γὰρ ὅτε τῆτο τοῖς ἀποστόλοις * ἀρτίηγάτε, τῆ φαινομένου σώματος τῶν οἰκείων διώεζε θεότητα· οὐδὲ ὅτε Χριστὸν ἑαυτὸν διεμερότυρετο εἶναι, ψυχῆς καὶ σαρκὸς διώεζε τοῦ οὕτως ἀμφοῦ πυχάνων θεός τε καὶ ἀνθρώπος, ὁδὸλος ὁ φαινομένου, καὶ κύριος γνωεζόμενος· τὸ μὲν ὑψηλὸν τῆς θεότητος τῶ ταπεινῶ τῆς ἐνδωθεσπῆσεως ὑποκρυπόμενου φρονήματι, τὸ δὲ γὰ ταπεινὸν τῶ φαινομένου σώματος τῆ τῆς θεότητος ὑπερέθεον ἐνεργεία.

ιδ.

Εὐχαρῆς μὲν οὐκ ἔπειρα τοῦτοιοῦ ἐπενεκεῖν πλείστα τε ὅσα καὶ ἀληθῆ μέρτυρα· παρῆμι δὲ, τὸ γεγραμμένον εἰδὼς· διδοῦ σοφῶ ἀφορμῶν, καὶ σοφώτερος ἔσαι· γνώεζε δικαίω, καὶ προσδέσει τῆ δέχεσθαι. πλὴν ἐκείνο φαινομένου· ἰδοῦ δὲ πάντες οἱ πανάεσοι τε καὶ σοφοὶ καὶ καιροῖς ἡμῶν γερονότες πατέρες, καὶ θεοτόκον ὀνομάζουσι τῶ ἀγίω φαινομένου· ἰωῶσαι δὲ καὶ φύσιν διαβεβαιούμενοι τῆ σαρκί· ἡ ἀνθεοδ λόγον, ἐν τῆ νηδύι γυνέσαι φασὶ τῆ φαινομένου, καὶ ἐξ αὐτῆς προσελθεῖν καὶ σάρκα, καὶ τοῖ τῶ ἀναρχον καὶ προσ πάντος αἰῶνος καὶ χρόνου λαχόντα γέννησιν ἐκ πατρός. ἐπειδὴ δὲ τῶ εἰκός, ἐν τῆς μακροτέρας καὶ ἐφέξεως τῆ εἰχων σωθήκαις ὀλιγώερος ἔροντα τῆ νοῦ, ἐδελησται μάλλον ὡς ἐν βραχεῖ καὶ συνεταλμένως ἰδεῖν τῆ ἑπὶ Χριστῶ ὁδοματων τὸ ἀκραφνέσασον κάλλος, αὐτὰς καὶ μόννας τὰς τῆ ἐννοιών, ἵνα οὕτως εἴπω,